

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců JUDr. Zdeňka Pivoňky a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci žalobkyně **JSG med a.s.**, se sídlem v Plzni, Na Roudné 443/18, zastoupené JUDr. Jaroslavem Tomáškem, advokátem se sídlem v Plzni, Sady 5. května 46, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupově 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. září 2009 čj. ŽP/8802/09

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.9.2009 čj. ŽP/8802/09 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 10.592,-Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jaroslava Tomáška, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 24.11.2009 se společnost JSG med a.s. (*dále jen žalobkyně*) domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (*dále jen žalovaný*) ze dne 23.9.2009, čj. ŽP/8802/09 (*dále jen rozhodnutí žalovaného nebo napadené rozhodnutí*), kterým žalovaný změnil bod 1 výroku rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn (*dále jen správní orgán I. stupně*) ze dne 15.7.2009, čj. MUHT6346/2009(322/2009 ŽP/OH), a ostatní části výroku prvoinstančního rozhodnutí potvrdil (*dále jen prvoinstanční rozhodnutí*), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Prvoinstančním rozhodnutím správní orgán I. stupně pod bodem 1. uložil žalobkyni podle § 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen zákon o odpadech*) pokutu ve výši 60.000 Kč za porušení § 16 odst. 1, písm. e) zákona o odpadech v provozovně ve

Staňkově, tj. za porušení povinnosti shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů, stanovil splatnost pokuty (15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí) a místo plnění (po 30.000 Kč na účet města Horšovský Týn a města Staňkov). Pod bodem 2 dále žalobkyni uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil bod 1. výroku prvoinstančního rozhodnutí tak, že snížil původně stanovenou pokutu z 60 000 Kč na 20 000 Kč a upřesnil, že k uložení pokuty došlo za porušení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech v době kontrolní prohlídky konané dne 11. června 2009 v provozovně ve Staňkově.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadá jak žalovaným změněný bod č. 1 výroku, tak výrok, kterým se zbylé části prvoinstančního rozhodnutí potvrzují, a všechny výroky pokládá za nezákonné.

V prvním žalobním bodu (dle žaloby II. Absence skutku) žalobkyně namítala, že skutek, tak jak je popsán, neumožňuje jednoznačnou identifikaci případného protiprávního jednání žalobkyně, neboť výrok sice obsahuje jakési vymezení skutku, avšak toliko časově (mělo k němu dojít dne 11.6.2009) a místně (mělo k němu dojít v provozovně žalobkyně ve Staňkově). Z napadeného rozhodnutí však není seznatelné, jakým konkrétním způsobem, jakým jednáním mělo k porušení zákona o odpadech dojít. Vzhledem k tomu není možné stanovit případnou intenzitu porušení ustanovení zákona o odpadech, neboť není zřejmé, jaké odpady byly jak shromažďovány, v jakém množství apod.

V dalším žalobním bodu (dle žaloby III. Překročení mezí správního uvážení, resp. neurčité uvážení) namítala, že z důvodu neurčitosti skutku nejsou přezkoumatelné ani správní úvahy žalovaného týkající se výše uložené pokuty, neboť není-li z nejasného skutku seznatelná intenzita, s níž mělo dojít k porušení zákona o odpadech, není ani zřejmé, podle jakých hledisek byla hodnocena závažnost údajného protiprávního jednání žalobkyně. Vzhledem k tomu, že správní uvážení, které žalovaný při ukládání pokuty v napadeném rozhodnutí užil, není opřeno o konkrétní skutek přesně popisující údajné protiprávní jednání žalobkyně, tj. není zřejmé, jaký skutkový stav byl správními orgány v řízení vůbec zjištěn, má žalobkyně za to, že žalovaný nemohl správního uvážení užít v mezích daných mu zákonem, resp. správní uvážení bylo užito způsobem naprosto vágním, neurčitým, který zákonné uložení sankce nijak neodůvodňuje.

V dalším žalobním bodu (dle žaloby IV. Nezákonná změna rozhodnutí) žalobkyně uváděla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil skutek. Kromě toho, že tak učinil zcela nedostatečným způsobem (který neumožňuje jednoznačnou identifikaci skutku), učinil změnu též v rozporu v ust. § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (*dále jen správní řád nebo také s.ř.*), neboť dle tohoto ustanovení měl žalobkyni dát možnost, aby se podle § 36 odst. 3 s.ř. vyjádřila k podkladům rozhodnutí. To však žalovaný neučinil, přestože zcela nově vymezil skutek, k němuž žalobkyně neměla dosud možnost zaujmout jakékoliv stanovisko. Dle názoru žalobkyně je nepřípustné, aby žalovaný zcela změnil skutek, o němž se vede řízení, neumožnil žalobkyni seznámení s podklady pro rozhodnutí a sám vydal ve věci rozhodnutí, proti němuž není ve správním řízení odvolání již přípustné. Toto procesní pochybení mohlo mít podle žalobkyně vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V dalším žalobním bodu (dle žaloby V. Nedostatek kompetence) žalobkyně tvrdila, že žalovaný (a ani správní orgán prvního stupně) nebyly věcně příslušnými k vydání napadeného rozhodnutí podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech z toho důvodu, že žalobkyni je přičítáno nesprávné zařazení a následné shromažďování odpadu. Právním předpisem, z něhož by žalovaný měl vycházet, je vyhláška č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, Seznam nebezpečných odpadů, seznamy odpadů a států pro účely vývozu, dovozu a tranzitu odpadů a postup při udělování souhlasu k vývozu, dovozu a tranzitu odpadů (*dále jen Katalog odpadů*), která provádí § 5 zákona o odpadech, který ukládá obecnou povinnost třídít odpad podle Katalogu odpadů. Zákon o odpadech svěřuje věcnou příslušnost k projednávání správního deliktu, spočívajícího v nesprávném zařazení (a logicky též v následném nesprávném shromažďování) dle Katalogu odpadů v § 66 odst. 3 písm. a) zákona o odpadech České inspekci životního prostředí, nikoliv orgánu obce. Skutková podstata správního deliktu dle § 66 odst. 5 zákona o odpadech, kterou žalovaný použil, je tzv. zbytkovou skutkovou podstatou, která je ve vztahu ke skutkovým podstatám správních deliktů uvedeným v § 66 odst. 1 až 4 zákona o odpadech pravidlem obecným, které se užije subsidiárně tehdy, není-li možné protiprávní jednání postihnout podle speciální skutkové podstaty (právní zásada *lex specialis derogat lex generalis*). Ust. § 66 odst. 3 písm. a) zákona o odpadech je v tomto případě speciálním ustanovením, které se aplikuje přednostně, které však může aplikovat pouze Česká inspekce životního prostředí, nikoliv orgán obce. Jinými slovy řečeno, vzhledem k tomu, že jednání, které se žalobkyni přičítá, by bylo možné podřadit pod speciální skutkovou podstatu, nelze postupovat dle obecného ustanovení § 66 odst. 5 zákona o odpadech. Žalovaný se s touto námitkou žalobkyně namítanou v odvolání vypořádal způsobem pro žalobkyni zcela nesrozumitelným.

Doručení žaloby ke Krajskému soudu v Plzni mělo za následek zahájení řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších novel (*dále jen s.ř.s.*).

Žalovaný v písemném stanovisku ze dne 19.2.2010 navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. První žalobní bod považoval za neopodstatněný, protože dle jeho názoru napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti. Prvoinstanční rozhodnutí časově upřesnilo. Skutkové a časové vymezení nezákonného jednání žalobkyně však již vyplývá ze samotného odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, ze kterého lze jednoznačně vymezit jak skutek, který je žalobkyni přičítán, tak i dovést intenzitu porušení příslušných ustanovení zákona o odpadech. Žalovaný v odůvodnění napadnutého rozhodnutí rozvedl úvahy a zmínil důvody, které jej vedly ke snížení pokuty. Informace o tom, jak se žalovaný vypořádal s námitkami žalobkyně, jsou v napadeném rozhodnutí uvedeny a činí tedy rozhodnutí přezkoumatelné, tudíž zákonné. Žalovaný zásadně odmítl námitku žalobkyně o změně skutku oproti prvoinstančnímu rozhodnutí a zdůraznil, že napadeným rozhodnutím prvoinstanční rozhodnutí změnil (a doplnil), a to vše v souladu s ust. § 90 odst. 1, písm. c) s.ř. Rovněž neporušil povinnost stanovenou § 36 odst. 3 správního řádu, protože v odvolacím řízení vycházel ze spisových podkladů pro prvoinstanční rozhodnutí a podklady nerozšiřoval. Žalovaný nesouhlasil s výtkou žalobkyně o nedostatku věcné příslušnosti žalovaného (a správního orgánu I. stupně). Žalovaný žalobkyni nepřičítá nesprávné zařazení a následné shromažďování odpadu. Od počátku správního řízení jde stále o porušení § 16 odst. 1 písm. e), tj. povinnosti shromažďovat odpady utříděně podle jednotlivých druhů. Za toto porušení povinnosti byl pak

prvoinstanční orgán oprávněn uložit žalobkyni pokutu do výše 1 000 000 Kč, a to právě v souladu s § 66 odst. 5 zákona o odpadech. Argumentace žalobkyně je především nesprávná ve vymezení pojmů zařazování a shromažďování odpadu. Dle § 2 Katalogu odpadů, a na který sama žalobkyně v žalobě odkazuje, je vymezen postup pro zařazování odpadů podle Katalogu odpadů. Naopak pojem shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií znamená jejich oddělené ukládání do příslušných shromažďovacích prostředků (kontejnerů). A právě porušení povinnosti shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů se žalobkyně dopustila. Skutkové vymezení protiprávního jednání bylo tedy žalovaným (i prvoinstančním orgánem) v napadeném rozhodnutí správně podřazeno pod příslušné zákonné ustanovení. Ze spisového materiálu lze vyčíst, že z kontrolní prohlídky konané dne 11. 6. 2009 v provozovně žalobkyně byl pořízen protokol, ve kterém bylo její protiprávní jednání stručně popsáno. Protokol byl podepsán členem představenstva žalobkyně a nebyl rozporován.

Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného písemnou replikou ze dne 15.3.2010, v níž trvala v plném rozsahu na své žalobě. K tvrzeným nedostatkům výrokové části doplnila, že správní řád není vzhledem k předmětu řízení jediným relevantním právním předpisem, neboť v tomto případě se jedná o tzv. trestní obvinění, jak vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. V takovémto případě je nezbytné, aby jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu, bylo jednoznačně a nezaměnitelně označeno, tak aby skutek nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Žalobkyně nebyla seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, tj. mimo jiné s novým vymezením skutku (není tedy pravdou, jak uvádí žalovaný, že nedošlo k rozšíření podkladů), vzhledem k tomu nemůže být napadené rozhodnutí žalovaného zákonné. Pokud by byla pravda, jak uvádí žalovaný, že nedošlo k rozšíření podkladů pro vydání rozhodnutí, pak žalobkyni není zřejmé, z jakých podkladů žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel, když sám nově vymezil skutek. Ohledně otázky kompetence nad rámec žaloby žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně byl pouze dotčeným orgánem na kontrolní prohlídce konané dne 11.6.2009 Městským úřadem Staňkov, neprováděl žádné kontrolní zjištění, tedy nemá v podstatě žádný podklad pro vedení řízení o skutku, jenž je žalobkyni kladen za vinu. Žalobkyně nikdy žádné takové své protiprávní jednání neuznala, toto nevyplývá ani z protokolu ze dne 11.6.2009. Předmětem kontrolní prohlídky konané dne 11.6.2009 byla navíc kontrola plnění zcela jiných právních předpisů. V rozporu se zákonem byl ke kontrolní prohlídce pozván rovněž Český svaz včelařů, který však není dotčeným orgánem.

Ze správního spisu žalovaným předloženého k žádosti soudu vyplývá, že oznámením ze dne 12.6.2009 (žalobkyni doručeno 15.6.2009) bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech za porušení § 16 odst. 1 písm. f) téhož zákona v provozovně ve Staňkově. Podle odůvodnění dne 11.6.2009 při kontrolní prohlídce bývalého výrobního areálu CHKZ ve Staňkově (nyní provozovna společnosti JSG MED a.s.) svolané odborem výstavby, vodního hospodářství a dopravy MěÚ Staňkov, byla odborem životního prostředí MěÚ Horšovský Týn provedena kontrola z hlediska odpadového hospodářství, při níž bylo zjištěno, že shromažďované odpady nejsou utříděné podle jednotlivých druhů. Povinnost původců odpadů shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů ukládá § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech. Tato povinnost nebyla původcem odpadů, společností JSG MED a.s., splněna. Zároveň byla

žalobkyni usnesením určena lhůta k vyjádření stanoviska k věci nebo pro uplatnění jiných návrhů [MUHT 6346/2009 (322/2009ŽP/OH)]. Dne 15.7.2009 vydal správní orgán prvního stupně prvoinstanční rozhodnutí s výrokem popsáním v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. O odvolání žalobkyně ze dne 28.7.2009 rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým změnil bod 1 výroku prvoinstančního rozhodnutí, jak uvedeno rovněž v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, a ostatní části výroku rozhodnutí, tj. výrok 2, potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl argumentaci, o níž výrok opírá, a vypořádal se s odvolacími výtkami žalobkyně.

Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a napadené výroky rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Soud rozhodl o věci samé bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1,2 s.ř.s., a to za výslovného souhlasu žalobkyně a fikce souhlasu žalovaného a dále z důvodu zákonem stanoveného, tj. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

V souzené věci se jednalo o problematiku jiného správního deliktu právnické osoby upravenou zákonem o odpadech v rozhodném znění. Protože podle § 82 odst. 1 zákona o odpadech nestanoví-li tento zákon jinak, vztahuje se na řízení dle tohoto zákona správní řád, a v posuzovaném případě zákon o odpadech zvláštní úpravu neobsahoval, dopadá na vlastní řízení zákon 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších novel.

Podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech v rozhodném znění *původce odpadů je povinen shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií.*

Podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech *pokutu do výše 1.000 000,-Kč uloží příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností nebo inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která poruší jinou povinnost stanovenou tímto zákonem nebo povinnost uloženou rozhodnutím na základě tohoto zákona.*

Soud se jako první zabýval otázkou věcné příslušnosti žalovaného (potažmo správního orgánu prvního stupně) k vydání rozhodnutí, neboť pokud by nebyly správní orgány věcně příslušné k jejich vydání, jednalo by se o rozhodnutí nicotná dle § 77 odst. 1 správního řádu (nicotné je rozhodnutí k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu.) a soud by musel jejich nicotnost vyslovit z moci úřední (§ 76 odst. 2 s.ř.s.).

Pro posouzení této otázky je potřeba nejprve zhodnotit, jakého správního deliktu se mohla žalobkyně uvedeným jednáním dopustit. Ze zápisu z jednání ze dne 11.6.2009, dále z protokolu o jednání a z příložené fotodokumentace vyplývá, že dne 11.6.2009 bylo zjištěno, že v areálu žalobkyně ve Staňkově, Nádražní ulici č. 90, se nacházejí kontejnery na odpady (celkem zjištěny 3), kdy tyto obsahují netříděný odpad jako dřevěné bedny, papírové krabice, kovová víčka od lahví, strečové folie, smetky, zbytky kabelů, vybourané dlaždice aj. Mezi povinnosti původce odpadů patří dle § 16 odst. 1 zákona o odpadech pod písm. a) odpady zařazovat podle druhu a kategorií podle § 5 a 6 a dále podle písm. e) odpady shromažďovat utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií. Dle § 5 je dána povinnost zařadit odpad dle

Katalogu odpadů, dle § 6 pak povinnost zařadit odpad podle kategorií (případně zařadit odpad do kategorie nebezpečný odpad). Pojem zařazování odpadů není nikde přesně definován, pouze Katalog odpadů stanoví ve svém § 2 postup pro zařazování odpadů podle Katalogu odpadů, kdy dle odst. 1 se odpady zařazují pod šestimístná katalogová čísla druhů odpadů uvedená v Katalogu odpadů, v nichž prvé dvojčíslí označuje skupinu odpadů, druhé dvojčíslí podskupinu odpadů a třetí druh odpadu. Naproti tomu je pojem shromažďování odpadu definován v § 4 písm. f) zákona o odpadech jako krátkodobé soustředění odpadů do shromažďovacích prostředků v místě jejich vzniku před dalším nakládáním s odpady. Soud tak má za to, že povinnost zařazovat odpady podle druhů a kategorií je povinností spíše evidenční a administrativní povahy, jak vyplývá z Katalogu odpadů (přiřazení šestimístního kódu) a tato činnost samozřejmě předchází následnému shromažďování takto utříděných odpadů. Splnění povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech nebylo zřejmě předmětem kontroly, neboť ohledně této skutečnosti (náležitého přiřazení šestimístního kódu) nebyla správním orgánem prvního stupně činěna žádná zjištění. Je však nepochybné, že skutková zjištění se vázala k povinnosti zakotvené pro původce odpadů v § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, neboť vypovídají o umístění odpadů různého druhu společně do kontejnerů, aniž by byly tříděné, a signalizovala porušení povinnosti shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií. Vzhledem k tomu, že tato skutková podstata není uvedena v §§ 66 odst. 1 až 4 zákona o odpadech, přicházela v úvahu aplikace obecného ustanovení § 66 odst. 5 téhož zákona, podle kterého uloží pokutu příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností (podle § 79 odst. 1 písm. h) obecní úřad obce s rozšířenou působností ukládá právnickým osobám a fyzickým osobám oprávněným k podnikání pokuty za porušení stanovených povinností podle § 66 odst. 2 a 5;), přičemž je místně příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností, v jehož obvodu je provozována činnost nebo se nachází věc, které se rozhodnutí týká (§ 79 odst. 3 zákona o odpadech), nebo inspekce (podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech inspekce ukládá právnickým osobám a fyzickým osobám oprávněným k podnikání pokuty za porušení stanovených povinností podle § 66 odst. 2 až 5;).

Žalovaný se s námitkou žalobkyně o nedostatku věcné působnosti správního orgánu prvního stupně k projednání správního deliktu v odůvodnění napadeného rozhodnutí věcně správně a způsobem zcela srozumitelným vypořádal. Proto soud námitku žalobkyně posoudil jako zcela nedůvodnou.

Dále se soud zabýval žalobní námitkou týkající se nedostatečného vymezení skutku, kterým se měla žalobkyně dopustit porušení výše uvedené povinnosti.

K této otázce v obecné rovině zaujal stanovisko Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15.1.2008, č.j. 2As 34/2006-73, (usnesení publikované ve Sb. NSS pod č. 1546/2008) a uvedl, že „*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s.r.s.). Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.*“ Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je dovoditelný přímo ze správního řádu (Nejvyšší

správní soud vycházel z původního správního řádu – zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, konkrétně z ust. § 47 odst. 2, ale jeho závěry jsou aplikovatelné vzhledem ke znění § 68 odst. 2 zák. 500/2004 Sb. i za nové právní úpravy). Vymezení je důležité pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté a rovněž pro zajištění řádného práva na obhajobu. Není postačující, pokud jsou tyto náležitosti v odůvodnění rozhodnutí, i když předešlá judikatura toto akceptovala. Zmíněný požadavek je v souladu i s článkem 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Rovněž je možné zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004 č.j. 6A 126/2002-27 (publikovaný ve Sb. NSS pod č. 461/2005), který se týká trestání za správní delikty upravované zákonem o odpadech, kde je uvedeno, že trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se poskytují obviněnému z trestného činu. Rozhraničení mezi trestnými činy (postižitelnými soudem) a delikty (postižitelnými exekutivou) je totiž výrazem nikoliv přirozenoprávních principů, ale vůle zákonodárce, který tak vyjadřuje trestní politiku státu.

V daném případě nebyl skutek v prvoinstančním rozhodnutí vymezen v podstatě vůbec, když se správní orgán prvního stupně pouze omezil na určení místa uvedení, že se tak mělo stát v provozovně ve Staňkově, Nádražní 90. Dále správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl, že došlo k porušení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, tj. k porušení povinnosti shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů, což je však již právní kvalifikací, nikoliv vymezením konkrétního skutku. Žalovaný poté k odvolání žalobkyně změnil výrok a to tak, že specifikoval čas skutku. Ve svém rozhodnutí uvedl, že závadné jednání žalobkyně bylo zjištěno v době kontrolní prohlídky konané dne 11. června 2009. Takto doplněné vymezení již lze považovat za dostatečné ohledně místního a časového určení deliktu, ovšem nedostatek výroku spočívající v absenci vymezení způsobu spáchání deliktu, tj. popisu konkrétního jednání, kterým se měla žalobkyně správního deliktu dopustit, zůstal nezhojen.

Vzhledem k výše uvedenému nedostatku, který znamená podstatné porušení ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.) a má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, soud postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení.

Pokud žalobkyně namítala, že v důsledku nedostatečného vymezení skutku nejsou přezkoumatelné ani úvahy žalovaného týkající se výše uložené pokuty, neboť není jasná intenzita porušení povinnosti, a že tudíž žalovaný nemohl užít správního uvážení v mezích daných mu zákonem, resp. správní uvážení bylo užito způsobem naprosto vágním, neurčitým, které zákonné uložení sankce nijak neodůvodňuje, sdílí soud její názor potud, že základem k uvedené úvaze o uložení konkrétní sankce je vždy nejprve přesná specifikace deliktního jednání, bez níž nelze závažnost posoudit. Naproti tomu nesouhlasí s názorem žalobkyně, že z napadeného rozhodnutí není jasné, podle jakých hledisek byla hodnocena závažnost údajného protiprávního jednání žalobkyně, tedy podle jakých hledisek žalovaný postupoval při stanovení výše pokuty. V té souvislosti soud poukazuje na ustanovení § 67 odst. 2 zákona o odpadech, který stanoví (byť příkladmo) kritéria pro stanovení výše pokuty.

Jako nedůvodný soud kvalifikoval poslední žalobní bod, jehož podstatou bylo tvrzení žalobkyně, že žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil skutek, který je žalobkyni přičítán, změna je však v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalovaný měl žalobkyni v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu umožnit vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem.

Z obsahu napadeného rozhodnutí je evidentní, že žalovaný nedoplňoval absentující výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nýbrž změna prvoinstančního rozhodnutí, kterou žalovaný provedl, spočívala ve zpřesnění skutku, v němž je spatřován správní delikt. Taková změna nemůže být změnou nepřipustnou podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, tedy změnou, na základě které by žalobkyni hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Dále je z obsahu správního spisu patrné, že odvolací správní orgán oproti správnímu orgánu prvního stupně nedoplňoval podklady pro rozhodnutí o odvolání, z žádných nových podkladů nevycházel a tudíž nebyl důvod postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu. Ani z tohoto pohledu nelze napadenému rozhodnutí vytýkat porušení ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Celé řízení, jak vyplývá z předloženého správního spisu, probíhalo od samého počátku až do vydání napadeného rozhodnutí o totožném skutku, změnou prvoinstančního rozhodnutí se žalovaný pouze snažil odstranit (byť se mu to nezdařilo zcela) vady předcházejícího rozhodnutí spočívající v nedostatečném vymezení deliktního skutku. V žádném případě však nerozšiřoval jednání, které daným rozhodnutím postihoval.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně mohla rozšířit žalobu o další žalobní body dle § 71 odst. 2 s.ř.s. jen ve lhůtě pro podání žaloby a zmeškání této lhůty nelze dle § 72 odst. 4 s.ř.s. prominout, soud se nezabýval námitkami uplatněnými až v replice žalobce z důvodu opožděnosti.

Soud neprovedl důkaz napadeným rozhodnutím, jak žalobkyně požadovala v žalobě, neboť jde o důkazní návrh pojmově vyloučený. Rozhodnutí žalovaného je předmětem přezkumu nikoliv důkazním prostředkem.

Protože žaloba byla důvodná postupoval soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení. Protože soud rozhodnutí žalovaného zrušil, současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto ji soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,-Kč a z odměny advokáta ve výši 2.100,-Kč za každý ze tří úkonů právní služby podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky

177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (*dále jen advokátní tarif*), a z paušální částky náhrady hotových výdajů ve výši 300,-Kč za každý ze tří úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (tj. převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika). Protože žalobkyně byla zastoupena advokátem, který je plátcem DPH a doložil soudu osvědčení o registraci plátce DPH, bylo možné zvýšit odměnu o nárokovanou částku odpovídající této dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu a která patří k nákladům řízení (§ 57 odst. 2 s.ř.s., § 19a advokátního tarifu). Protože dva úkony právní služby byly učiněny v roce 2009 bylo na ně nutné uplatnit základní sazbu daně ve výši 19% a na úkon učiněný v roce 2010 (replika) základní sazbu daně ve výši 20% (§ 47 odst. 1 písm. a) zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění účinném do 31.12.2009 a od 1.1.2010). Žalobkyně tak měla právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 10.592,-Kč. Ke splnění povinnosti nahradit žalobkyni náklady řízení byla žalovanému určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s., neboť žalovaný z technických důvodů nemůže kratší lhůtu dodržet. Místo plnění určit soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102, § 106 odst. 2 s.ř.s.).

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující pouze proti rozhodnutí o nákladech řízení nebo proti důvodným rozhodnutím je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 28. července 2010

JUDr. Jana Daňková
předsedkyně senátu

K!

Rozsudek v počítači uložen : Daňková- P pod sp. zn. 57 Ca 101,09-rozsudek 101

- 1) vytiskni 4x
 - a) podepsaný originál rozsudku začísľuj do spisu
 - b) rozsudek doruč **na datovou schránku** - event. doruč - prostřednictvím provozovatele poštovních služeb **obálkou typu I**
 - zástupci žalobkyně
 - žalovanému
- 2) 1x rozhodnutí JUDr. Daňková
- 3) Lhůta zpl, pak vyznač právní moc
- 4) Předlož zpracovaný evidenční list asistentce soudce
Právo ES/EÚ nebylo aplikováno

Rozhodnutí vyhotovila v počítači překontrolovala dne 16.8.2010 JUDr. Daňková.